

Provazochodci - Vondráčková, Helena

Silnicí se koník vláčí
s maringotkou nízkou,
táhne za ní stožár dlouhý,
jednou městem, vískou.

Dál, dál, dálkou,
dál, dál, dálkou.

Pan Rossini má dva syny
se svou krásnou ženou.
Po provaze denně kráčí,
kam se mráčky ženou.

Dál jdou dálkou,
dál, dál, dálkou, dálkou.

Ve výšce závratné,
ti dá svůj strach jen za vstupné.

Provazochodci jako ptáci
mají stejný úděl.
Jenže lidé naneštěstí
nemají pár křídel.

Dál jdou dálkou,
dál, dál, dálkou, dálkou.

Dál jdou dálkou,
dál, dál, dálkou, dálkou. Jedinkrát,
špatný krok
a dál tě už čeká jen pád.
Jedinkrát,
je to rok,
jak anděl, co nemusí se bát.
Jako blesk,
na zem sjel
a nechápal, proč v očích má už navždy klid.
A proč křičí
všichni lidé?
Proč se náhle prou, kdo z nich to viděl líp?

V záři světél na náměstí,
když na provaz vkročí,
cítí jak ho rozhoupává tisíc lačných očí.

Dál jdou dálkou,
dál, dál, dálkou.